

Ekkor emlékezék vissza a kies tó partjánál töltött ama hasonlíthatlan szépségű alkonyra s a kised gyermekhalász szavaira.

(Németből)

M.....Y FERENCZ.

UTTI JEJYZEK.

(Pesttől Lippáig. — Vége.)

A távolabb Világosra fordítván szememet, örömtelt kebellem kell üdvözlennem az elenyészett óvoda helyett felviruló egy újabb intézetet, mely lételet s létezését szinte a nemeskeblű Bohus-Szögyényi Antonia öngának köszöni, s ez egy varrótanoda, hol ügyes tanítónő vezetése alatt mintegy 30 leányka (leginkább román ajkuak) a fehérvarrásban, ugymint a legfinomabb himzésben igen szép előmenetelt tesz.

Mélyen fájlalom, hogy Paulison személyesen nem ismerkedhettem meg a jeles Boros Józseffel, ki a szőlőgazdászat körében olly méltó tiszteletnek örvend. Azonban ha őt magát nem is, de láttam iparának szüleményeit. Ő megmutatta, hogy a kősziklákon is pompás venyigét tenyészthetni, hogy a tudományosan működő szorgalom a kopár vadonból is éden-kertet teremthet.

Könyvet kellene írnom, ha a szívesség és vendégszeretet mindazon apró részleteit akarnám elősorolni, mellyekkel engem mindenütt elhalmozának. Azonban ez annyira ismeretes magyar erény, hogy róla a külföldiek is csak dicsőítve emlékezhetnek. Közelebről érdekel bennünket azon körülmény, hogy irodalmunknak mindenfelé derék pártfogóit találtam, s bármi csekély munkása legyen is e reménydus hazai kertünknek, mégis kimondhatlanul jól esett tapasztalnom, hogy bennem az író is becsülték. Jól tudom, hogy e becsülés nem annyira engem mint inkább az ügyet, irodalmunkat illette; de ép ezért buzduzt fel lelkem teljesen önzetlen örömmre. A már említetteken kívül — kik valamennyien buzgó pártolói tudományos és szépiészeti művelődésünknek — Berényben Lux orvostudor, Kétegyházán Farkas Béla, Aradon Kis János t. széki alelnök önga, Kis Antal fő sz.-bíró és jeles fia József, Németh József, Szeretin Ferencz tanácsnokok, Baló reform. lelkész, Világoson Chován és Burgovszky, Gyulán Rázel prépost és Keblovsky tanácsos, Békésen Márton Mihály, Endrödön Püspöki Alajos, káplánok, M. Turon Pap Ferencz orvostudor, részint magok, részint — kiket illethet — nejeik- s családjaikkal együtt megannyi világító góczot képeznek, mellyből messze szétsugárzik irodalmunk szeretete s terjesztése. Hogy Tata y István, Seberényi Lajos, Kuthy és Szabó Lajos, mint magok is irodalmunk mivelői, szintén az érintettem rovatba tartoznak, mondanom sem kell. — Annyi jeles férfiuval, annyi lelkes hölgygyel szoritottam kezét, hogy ugy tetszik, mintha mindegyik lelkéből egy szikra villant volna át lelkembe, melly most mint emlefény inti feljök üdvözletemet.

Mielőtt ezuttal bucsut vennék minden régibb s újabb barátimtól és szíves ismerősimtől, még néhány apróságról akarok megemlékezni. A szentmártoni szőlőkertek mellett láttam egy valóban szép oláh parasztot, ki ott szőlőt árult; arczatán igazi romai jelleg, — valódi gyönyörrel néztem. Ótlakán hallottam egy oláh fuvarost énekelni, kinek hangja elragadott; — ama lány s mély danák egyikét éneklé, mellyek hangjai önkénytelen rezgésbe hozzák lelkünket; hangja pedig olly tiszta — a bő pálinkázás daczára is — olly csengő, érczes és erőteljes, hogy, ha ez ember mivelte volna magát, Stégert könnyen meghaladná. A Radnán s egyebütt még az utcán is rokkával járó oláh asszonyok sehogy sem tudtak meggyőzni rendkívüli szorgalmukról, éles ellentétben állván ezzel a hiuságukat feltüntető pipere. — Azonban mindezeknél nevezetesebb az: hogy a gyula-békési erdőben korom-sötétség levén, kénytelenek valánk egy ott a kunyhója előtt tüzelő embert megszólítani: kalauzolni ki bennünket az erdőből. Első szóra — a roppant eső daczára — kész volt az ember, — egyet szolt feleségének s jött mintegy órányi távolságra, míg kivezetett az országútra. Azt tartják némellyek, hogy a magyar ember nehezen mozdul illy alkalmakkor. Lehet-e ennél a készség remekebb példáját fölmutatni bár a legmiveltebb nemzet körében? — Méltó, hogy nevét is följegyezzem; e becsületes derék magyar ember Jenci Mihály, békési lakos, a malomvégről.

S midőn ezzel bevégzém e talán csekély-érdekű, de igaz alapokon nyugvó s önzetlen szívvel előadott jegyzetkéimet, fogadják meleg kézszorításomat mindnyájan, kiknek közelébe vezérlett jó csillagzatom.

NEY FERENCZ.

BUDAPESTI SÉTÁK.

(Pest nov. 14. 1856.)

Azt ígértük, hogy leendő alkalommal a tárgyat megszakasztott fonalánál fölveendjük. Fabiola ajánlásával zártuk be sorainkat; most egy kis részletének idézésével kezdjük azokat. Ugyanis a 257—8. lapon olvassuk: „Ha egy keresztény napjainkban igazán tudni akarja, mit szenvedtek ősei a hitért három század folytán az üldözések alatt, nem elég őt a katakombákba vezetni, mint mi megkísértők, és neki megmutatni, milly életet éltek; hanem tanácsolnók, mikép azon enyészhetlen tudósításokat, a vértanúk történetét olvassa: ott látandja, miképen kellett nekik meghalniok. Nem ismerünk iratot, melly érzékenyebb, megatöbb, vigasztalóbb és alkalmasabb volna a hit és reménység erősítésére, mint — a kijelentett Isten ígéjén kívül — e tiszteletre méltó okmány. És ha a szíves olvasó időhiány miatt sokat e tárgyról nem olvashat, egyet legalább olvasson el: vegye kezébe sz. Perpetua és Felicitas történetét. A tudós ugyan kétségkívül legnagyobb élvezettel fogja egyszerű, afrikai latin-ságában olvasni; de remélhető, hogy ezt és hasonló ősi keresztény okmányokat nem sokára jó fordításban is olvasandjuk. Az említett Acták ugyanazok,